

„Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.“ (Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ - decembrie 1985

Vă salut pe toți în Numele scump al Domnului nostru Isus Hristos. Anul acesta se încheie. Împreună avem privilegiul de a lua parte la tot ceea ce face Dumnezeu în Împărăția Sa în timpul acesta. El face de cunoscut poporului Său făgăduințele Sale înainte ca acestea să se împlinescă. Noul Testament a început cu împlinirea proorociei biblice. Se va sfârși la fel; planul divin de mântuire a omenirii se desăvârșește.

În întreaga Biblie putem urmări făgăduințele și împlinirea lor. Credința adevărată este ancorată în acestea și devine pentru fiecare individ în parte o descoperire vie. Cel mai binecunoscut exemplu este Avraam, care a crezut și a experimentat făgăduințele lui Dumnezeu. Isaac n-a fost o doctrină, nici o explicație, nici o interpretare. El a fost rezultatul literal al acelei făgăduințe. Amin! Acest lucru este valabil pentru toți copiii lui Dumnezeu care nu sunt convertiți prin voia oamenilor, ci sunt născuți din nou prin sămânța veșnică a Cuvântului lui Dumnezeu.

Pavel scrie în Galateni 4:28: *„și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței.”* Isaac a fost un fiu făgăduit, Ioan Botezătorul a fost un prooroc făgăduit, Isus a fost Răscumpărătorul și Mesia cel făgăduit. La fel și fratele Branham, a fost un prooroc făgăduit. Dar ce este cu noi? Cine suntem noi? Este important ca noi să ne recunoaștem poziția și să pătrundem în părtașie directă cu Dumnezeu. Nu ajunge doar să cerem să cunoaștem căile și voia lui Dumnezeu; trebuie să fim gata să umblăm cu El și să facem tot ce a spus El.

În ceea ce privește primirea făgăduinței, credința și ascultarea, Avraam a fost din nou exemplul nostru. El a părăsit totul ca să ajungă în locul pe care Domnul i l-a arătat. Nimeni nu l-a putut opri. La fel este cu sămânța spirituală a lui Avraam din timpul acesta. Noi am primit Cuvântul făgăduit pentru acest ceas și credem și umblăm în ascultare de Cuvânt. Scopul final al lui Avraam a fost țara făgăduită. La fel este și cu noi. Vom vedea ultima făgăduință împlinită în momentul în care Domnul se întoarce să ne ia acasă în locul pe care ni l-a pregătit. (Ioan 14) Din nou, aceasta nu va fi o doctrină sau o interpretare, ci va fi o realitate.

În Galateni 3:29 citim: *„și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.”* Întotdeauna există o condiție legată de o făgăduință. Hristos trebuie să fie în noi, numai atunci putem și noi să fim în El. Din nou, să nu fie o doctrină, ci o realitate. Trebuie să se împlinescă așa cum este scris în 1 Ioan 4:13: *“Cunoaștem că rămânem în El și că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său.”* Pretenția *“Hristos este în noi”* nu va fi de ajuns, ci trebuie să fie așa. Întrebarea sinceră este dacă noi suntem cu adevărat în Hristos. Ne putem verifica conform Ioan 8:31: *“Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți într-adevăr ucenicii Mei.”* Credința în Cuvântul făgăduit ne permite accesul la moștenirea noastră. De aceea citim în Galateni 3:18: *“...și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam.”*

Întotdeauna trebuie să urmărim făgăduințele care au fost date și să le recunoaștem împlinirea. Numai dacă în noi este Cuvântul făgăduit, putem fi și noi în Cuvântul făgăduit și să ne obținem moștenirea. Numai dacă în inimile noastre este turnată dragostea lui Dumnezeu, acea dragoste va fi descoperită. Numai dacă am primit Duhul Sfânt putem purta roadele Duhului. Un pom nu este cunoscut după cum arată în exterior, ci după roade. Nu avem nevoie de imitații, nici de lucruri fabricate.

În Galateni 4 citim despre așezarea în poziția de fii. În versetul 6 spune: *“și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: ‘Ava’ adică: ‘Tată!’”* Împărăția lui Dumnezeu nu este o teorie sau o filosofie, ci este realitate dumnezeiască. Dacă suntem în Împărăția Lui, atunci aceasta este în noi.

Ca să cunoaștem ceea ce Dumnezeu face acum, la timpul de sfârșit, trebuie să privim la ceea ce a făcut El de la început. Tot ceea ce vine de la El este desăvârșit și ne conduce înapoi la El. Legătura noastră cu El este prin Cuvânt și prin Duh sub sângele vărsat, care este sângele noului legământ.

Domnul a proorocit și a vorbit prin slujitorii Săi, proorocii. La începerea Noului Testament s-a împlinit făgăduință după făgăduință. Prin Ioan Botezătorul și prin slujba lui, a devenit o realitate vie exprimarea profetică din Isaia 40:3: *„Un glas strigă ‘Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru!’”* și Maleahi 3:1: *„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine – zice Domnul oștirilor”* - El a predicat Împărăția lui Dumnezeu; în același timp, el era o parte din Împărăție. Domnul a mărturisit despre el *“Legea și proorocii au ținut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește: și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală.”* (Luca 16:16). De obicei acest verset este folosit pentru a submina validitatea Vechiului Testament. Dar sensul nu este nicidecum acela. Acest text ne aduce la cunoștință faptul că tot ceea ce este făgăduit în Vechiul Testament s-a împlinit acum literal în Noul Testament. Chiar în versetul următor citim: *“Este mai lesne să treacă cerul și pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege.”* Fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu este desăvârșit și își are locul său. În timpul acesta este necesar să ne ținem echilibrul. Atunci când se predică trebuie luate în considerare toate textele.

Slujba lui Ioan Botezătorul nu a avut nevoie de vreo interpretare, ci trebuia recunoscută și așezată în Scriptură. Cum deja s-a spus, Ioan nu a fost o interpretare, și în legătură cu el nu s-a făcut nici o doctrină. Cuvântul făgăduit pentru acel ceas a devenit o realitate prin el. El a arătat spre Mielul lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu este numai acolo unde Dumnezeu acționează conform Cuvântului Său. Ioan a predicat în pustie; el a pregătit calea Domnului. Acest lucru nu s-a întâmplat prin tărie sau prin putere ci prin Duhul Domnului care se odihnea peste proorocul care avea Cuvântul făgăduit pentru acel ceas. Cu aceasta lovim ținta descoperirii. Trebuie să recunoaștem că totul trebuie făcut la timpul stabilit, conform Cuvântului.

Sute de ani a fost o făgăduință scrisă, apoi a fost o umblare și o vorbire, o realitate vie. Trebuie să înțelegem că planul și scopul veșnic al lui Dumnezeu se împlinesc în Împărăția Sa. Toate făgăduințele legate de prima venire a lui Hristos s-au împlinit literal. La fel trebuie să fie acum înainte de a doua Sa venire. Făgăduințele care ne-au fost date nu trebuie interpretate sau discutate, ci prin împlinirea lor acestea trebuie să devină o realitate vie. Dumnezeu a hotărât astfel, ca noi să putem verifica și dovedi toate lucrurile, și să vedem dacă făgăduința corespunde cu împlinirea. La fel și evenimentele care trebuie să se întâmple, sunt așezate clar în ordine.

În predica *“A face o slujbă lui Dumnezeu fără a fi voia Lui”*, din 18 iulie 1965, fratele Branham a avertizat solemn în numele Domnului Isus Hristos: *“Nu adăugați nimic. Nu introduceți păreri voastre...Nu luați ceva nou. Aceste lucruri planează peste tot și vor veni și mai multe. Dar nu luați aceste lucruri noi.”*

Cine a luat seama la aceasta? Câte lucruri noi au fost introduse... Dacă ceva nu se potrivește, este inventat altceva. Dar dacă am ajuns la odihna noastră în Dumnezeu, vom aștepta cu răbdare împlinirea fiecărei făgăduințe date de Dumnezeu. El se ține de Cuvântul Său întotdeauna. Oricine crede în El, nu va fi dezamăgit.

Isus Hristos, Domnul nostru, a fost Mesia cel făgăduit. În El Cuvântul s-a făcut trup. Au fost împlinite toate profețiile, care au vorbit despre suferințele și moartea Lui, despre înviere și înălțare. Așa cum Răscumpărătorul nostru a trebuit să meargă pe acest drum și a biruit moartea și iadul și a înviat triumfător, toți răscumpărații vor birui și ei prin El, care a făcut lucrul acesta posibil pentru noi. Fratele Branham a spus că Cuvântul pentru acest ceas va fi răstignit. Acest lucru nu s-ar fi putut întâmpla câtă vreme era doar spus sau scris. Trebuia să existe aceia în care Cuvântul să devină realitate. Bobul de grâu trebuie să moară înainte de a apărea o viață nouă. Sămânța lui Dumnezeu trece prin procesul morții, dar nu rămâne moartă, pentru că apare germele vieții.

Dacă suntem în Împărăția lui Dumnezeu, noi nu plănuim propriile noastre programe. Avem numai o dorință: să ne găsim în planul lui Dumnezeu. Toate eforturile noastre proprii vor înceta. Mai întâi ajungem să cunoaștem voia lui Dumnezeu prin Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi trebuie să fim pregătiți să ascultăm și să împlinim. În Sfintele Scripturi este proorocit clar totul, până la ultimul eveniment corespunzător planului de mântuire. La timpul potrivit El trimite un prooroc care să vestească poporului Său ceea ce se va întâmpla (Ier. 1:5: *„Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte și te făcusem prooroc al neamurilor.”* și Amos 3:7: *„Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci”*).

Înapoi la Cuvânt

Noi credem din toată inima că scopul slujbei trimise de Dumnezeu în generația noastră este acela de a ne aduce înapoi la Cuvântul original, care este singura sămânță originală. Oricine, fie că predică, fie că ascultă, trebuie să fie gata să primească descoperire, dar aceasta trebuie să vină prin Cuvânt și prin Duh. Apolo știa despre lucrurile legate de slujba lui Ioan Botezătorul, apoi a fost întâlnit de Priscila și Acuila și a fost introdus mai adânc în calea Domnului (Fapte 18:24-26: *„La Efes, a venit un Iudeu numit Apolo, de neam din Alexandria. Omul acesta avea darul vorbirii și era tare în Scripturi. El era învățat în ce privește Calea Domnului, avea un duh înfocat și vorbea și învăța amănunțit pe oameni despre Isus, măcar că nu cunoștea decât botezul lui Ioan. A început a vorbi cu îndrăzneală în sinagogă. Acuila și Priscila, când l-au auzit, l-au luat cu ei și i-au arătat mai cu deamărunț Calea lui Dumnezeu.”*). El venea din renumitul oraș Alexandria și cunoștea bine Scripturile, dar nu știa totul. El a fost gata să primească învățătură în continuare. Fiecare, indiferent că predică sau ascultă, dacă suntem în Împărăția lui Dumnezeu și dacă ceea ce deja cunoaștem este corect, atunci suntem bucuroși să fim călăuziți mai adânc în sfatul lui Dumnezeu.

Înțelegem că trebuie să fim preocupați doar cu învățătura Dumnezeirii, cu poruncile lui Dumnezeu, cu planul lui Dumnezeu, cu biserica lui Dumnezeu, Împărăția lui Dumnezeu și așa mai departe. Putem mărturisii în adevăr că am fost călăuziți mai adânc în înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu și de asemenea în descoperirea completă a lui Isus Hristos. Dar, în timp ce citim Biblia sau auzim mesajul, este nevoie ca noi să nu gândim propriile noastre gânduri, ci să ne lăsăm corecțați.

La sfârșitul timpului de har, trebuie să fim aduși înapoi în totală concordanță cu Cuvântul Său, eliberați din toate tradițiile și răstălmăcirile. În Biserica Dumnezeului celui viu se vor petrece ultimele lucruri, și va apărea Mireasa. Pentru biserica Lui, El se poate bizui pe tot ceea ce i-a făgăduit. Mireasa va primi tot ceea ce i-a pregătit El. Dumnezeu merge mai departe în armonie perfectă de la început până la sfârșit.

Nu este ușor să scrii ceea ce s-a întâmplat din punct de vedere spiritual în epocile întunecoase. Dar putem vedea cum, de la timpul Reformei, adevărurile biblice au fost restituite unul după altul. În planul lui Dumnezeu este ca la timpul de sfârșit, în biserică să existe aceeași stare curată de la început. Trebuie să descriem primele săptămâni și luni, și poate primii câțiva ani după Rusalii. Totul era original (autentic): predica, experiențele, slujbele, darurile. Totul era lucrat prin Duhul și călăuzit de Duhul. Această stare a durat puțin. În curând au început problemele. Epistolele care se ocupă de aceste probleme, mărturisesc aceste lucruri.

Frați neînșărcinați au încercat să uzurpe slujba, și predicau Cuvântul amestecat cu învățăturile lor străine, mai întâi pe ascuns, apoi pe față. Dușmanul a adus confuzie și a semănat sămânța discordiei. Când Pavel s-a ocupat de unele lucruri, a spus: *“căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate Bisericile sfinților.”* (1Cor. 14:33) Același lucru este valabil și azi. Dacă suntem sfințiți prin adevărul care este Cuvântul lui Dumnezeu descoperit pentru timpul acesta, atunci vom avea pace în inimă, în casele noastre și în biserică.

Trebuie să ne supunem rânduiei divine în gândire, în vorbire și în fiecare lucru. Confuzia a fost însoțită întotdeauna de alte lucruri neplăcute: pacea a dispărut și s-a rupt părtășia. Rezultatul a fost dușmănie, ură, răutate. Într-o astfel de dezordine fiecare vorbește propria lui limbă și nimeni nu-l mai înțelege pe celălalt. Toți își cred propriile gânduri și înțeleg doar ceea ce este în imaginația lor și nu ceea ce altcineva a spus sau a vrut să spună. Nimeni nu pare să mai întrebe cum ar fi acționat și cum ar fi vorbit Domnul. Credincioși care cu ani în urmă aduceau lucrurile în ordine pe loc, fără a lăsa ca soarele să apună, se trezesc acum dimineața fără a le păsa de lucrurile pe care le-au provocat. Fiecare crede că este corect, și doar câțiva sunt gata să se lase corecți prin Cuvânt și Duh. Mulți par a ști ceea ce ar trebui sau nu ar trebui să facă ceilalți.

Este necesar și trebuie ca un copil al lui Dumnezeu să aibă calitățile și însușirile lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Dacă suntem umpluți cu Duhul, purtăm automat roada Duhului. Vom avea atunci ceea ce a spus Pavel în Filipeni 2: îndemnare în Hristos, mângâiere în dragoste, legătura Duhului, milostivire, îndurare.

Slujba restituirii trebuie să aibă ca rezultat aceleași lucruri. Trebuie să fie o reînnoire totală, o sfințire și o umplere cu Duhul Sfânt – o unitate a tuturor mădurelor sub Hristos, Capul, fiind uniți împreună în trupul Său. Acea unitate va fi lucrarea lui Dumnezeu în mijlocul aleșilor.

Trebuie să primim mesajul restituirii, dar să și participăm la împlinirea acestui lucru. Dacă noi suntem cei chemați afară în timpul acesta, atunci nu ne ocupăm de învățături goale, ci ne ocupăm în adevăratul sens al Cuvântului cu deplina Evanghelie restituită a Împărăției lui Dumnezeu. Așteptăm de asemenea și aceeași confirmare peste același Cuvânt.

Oricine este trimis de El va vorbi Cuvântul Său și va spune fără a o face cumva din îngâmfare: *“Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine.”* (Ioan 7:16) Fiecare învățătură se întoarce la acela din care își are originea. Nu e greu să stabilești care este originea multelor direcții din cadrul mesajului. Responsabili de confuzie sunt acei mulți autonomiți învățători. A mai rămas vreunul care ar putea spune în adevăr înaintea Dumnezeului Atotputernic: *“Aceasta este adevărata învățătură apostolică!”*? Au deviat toți de la Cuvântul original și și-au introdus tâlcuirile conform propriei lor imaginații? Câte învățături străine circulă și sunt prezentate ca fiind descoperiri deosebite! Dacă o învățătură nu este scrisă negru pe alb în Scripturi, atunci nu este de la Dumnezeu. Oricine o răspândește, nu este trimis de El, și oricine o crede, este înșelat. Întotdeauna noi trebuie să trecem prin testul Cuvântului tot ceea ce apare. (sau: toate învățăturile cu care vine cineva–n.tr.)

Degeaba se fac referiri la un prooroc și se vorbește despre mesaj și se iau lucrurile care se potrivesc în anumite concepte, în loc să se ia fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Fratele Branham a subliniat lucrurile care trebuiau scoase în evidență în timpul acesta. Dacă sunt informat corect, el a avut doar două pasiuni: vânatul și pescuitul. Nimănui să nu-i treacă prin minte că el a lovit în organizații și în culte ca să se distreze. El a știut prin Duhul că drumul pe care merg acestea va duce la pieire. El n-a avut de ales, pentru că era sub directă înșărcinare a lui Dumnezeu. Nimeni altcineva n-ar fi putut să facă sau să spună ceea ce a făcut și a spus el. El a fost numit pentru acel scop. El n-a putut să placă oamenilor, ci trebuia să placă lui Dumnezeu. (Gal.1:10: *„Caut eu oare în clipa aceasta să capăt bunăvoința oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.”*) De asemenea, a atras atenția asupra versetelor corespunzătoare bărbaților și femeilor. Din slujba lui făcea parte restituirea lucrurilor la starea lor originală. Trebuia reasezată din nou, cu orice preț rânduiala divină, astfel ca Dumnezeu păcii să poată avea calea Sa în biserică. Ca și Pavel, el a avut o răspundere divină și a dorit să-I înfățișeze lui Hristos Mireasa ca pe o fecioară curată (2 Cor. 11:1-3: *„O, de ați putea suferi puținică nebulie din partea mea! Ei, haide, suferiți-mă! Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos, ca pe o fecioară curată. Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos.”*)

Noi trebuie să trecem prin acest proces de curățire și să fim gata să fim așezați ca fii și fiice în voia desăvârșită a lui Dumnezeu. Adevărații credincioși sunt spălați în apa Cuvântului, pentru că sunt răscumpărați prin sângele Mielului. Nici o pată și nici o zbârcitură să nu mai rămână după această baie desăvârșită în Cuvânt. Abia după ce se întâmplă acest lucru, poate începe împodobirea Miresei. Mulți încearcă să se îmbrace cu citate alese de ei, dar lasă la o parte acele pasaje curățitoare, care sunt cele mai importante. Noi vom vedea împlinite făgăduințele finale abia după ce ne vom ocupa cu respect locul nostru înaintea lui Dumnezeu, și după ce vom dărui tot respectul cuvenit Cuvântului Său.

Orientare spirituală

“Așa vorbește Domnul oștirilor: ‘Întăriți-vă mâinile, cei ce auziți astăzi aceste cuvinte din gura proorocilor...’” (Zaharia 8:9) A existat întotdeauna o putere în a recunoaște și a crede Cuvântului făgăduit al lui Dumnezeu. (Sau: Când cineva a recunoscut și a crezut Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu, acela a primit putere prin aceste lucruri. – n.tr.). Daniel a cercetat Scripturile și a găsit proorocia lui Ieremia. Acela a fost momentul în care a început să cerceteze împlinirea acesteia și i-a fost descoperit. Acum noi urmează să experimentăm ultima parte a planului de mântuire, și credem că fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie să fie în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Altfel, nu vom experimenta desăvârșirea. De când ne-am apropiat atât de mult de a doua venire a lui Hristos, Dumnezeu a dat claritate în fiecare temă și învățătură biblică. Tainele ascunse au fost descoperite. Noi suntem scoși din confuzie și aduși la claritatea vocii lui Dumnezeu arătată în Cuvântul Său. Toți aceia care cu adevărat vorbesc în Numele Domnului, o vor face în concordanță totală cu Scriptura și cu mesajul profetic.

Cineva care vrea să ajungă la o destinație, nu trebuie doar să pornească undeva la întâmplare, ci se informează despre direcție. În domeniul spiritual fiecare speră ca direcția să fie corectă. Noi trebuie să fim în stare să confirmăm aceasta cu sfintele Scripturi. Trebuie să ne asigurăm că nu este doar o presupunere, pentru că este vorba despre destinația noastră veșnică. Fiecare copil al lui Dumnezeu are dorința adâncă de a-L sluji pe Domnul și de a-I plăcea Lui. Ca acest lucru să se întâmple, trebuie să rămânem în Cuvântul Său, pentru că doar atunci suntem adevărații Săi ucenici.

Noi am subliniat frecvent faptul că fratele Branham a fost un prooroc al Cuvântului. Putem citi ceea ce a mărturisit chiar el atunci când a fost luat dincolo de cortina timpului, în timpul vieții sale. A spus: “Am predicat aceeași Evanghelie pe care a predicat-o Pavel și am botezat cum a botezat el.” Mulțimea îmbrăcată în alb a strigat cu un glas: “Noi o credem și ne odihnim pe asta.” (sau: “Noi credem aceasta. Ne biziim pe aceste lucruri.”-n.tr.) Apoi el a auzit cuvintele: “Aici va intra numai dragostea desăvârșită!” Dragostea lui Dumnezeu este întotdeauna dragostea pentru Adevăr, iar Adevărul este pentru totdeauna Cuvântul lui Dumnezeu. Mădularele trupului lui Hristos vor fi unite numai în această dragoste desăvârșită.

Eu sunt convins că lucrarea lui Dumnezeu, care a început prin slujba pe care Dumnezeu a dat-o fratelui Branham, va continua până la sfârșit. Pot vedea o paralelă între timpul lui Moise și Iosua, și timpul în care trăim noi acum. Indiferent de ceea ce a făcut sau a spus altcineva, vedem clar că slujba lui Moise a continuat până ce copiii lui Israel au intrat în posesia țării. Iosua n-a venit cu doctrine și cu interpretări noi, și nici nu a inițiat vreun cult al proorocului – el a cunoscut Cuvântul și a mers mai departe. El a fost hotărât de Dumnezeu și a spus preoților să ia chivotul legământului cu Cuvântul lui Dumnezeu și să-l ducă în fața poporului lui Dumnezeu. După un timp de așteptare, au ajuns în țara promisă. Același lucru se întâmplă acum. Pot spune absolut sigur că noi nu am adăugat nimic la mesajul lui Dumnezeu, nu am interpretat nimic ci afirmăm că sprijinim (sau: purtăm - n.tr.) Cuvântul lui Dumnezeu pentru timpul acesta. Când va veni timpul hotărât de Dumnezeu, vom vedea țara promisă, la fel de sigur cum Dumnezeu a spus-o. Avem nevoie doar de răbdare și să umblăm credincioși cu Domnul, apoi vom avea parte de ceea ce va face El.

Neamul acesta

Timpul trece atât de repede. Un alt an a devenit istorie. Acum sunt douăzeci de ani de când fratele Branham a fost luat să fie cu Domnul, pe 24 Decembrie 1965. În mai 1986 vor fi patruzeci de ani de când, după 2500 de ani, steagul evreiesc a fost înălțat din nou. În aceeași zi, 7 mai 1946, Îngerul Domnului s-a arătat fratelui Branham și i-a dat trimiterea deosebită. După o perioadă de tranziție de doi ani, în 14 mai 1948, Israelul a fost declarat națiune. Conform martorilor oculari, în ziua aceea evreii cântau pe străzile Ierusalimului “Glorie, glorie, Halleluyah! Adevărul și neprihănirea Lui merge înaintea noastră.”

Ce ne preocupă pe noi este Matei 24:34: *“Adevărat vă spun că, nu va trece neamul acesta (generația aceasta – în Biblia engleză) până când se vor întâmpla toate aceste lucruri.”* Este necesară aici o scurtă clarificare, pentru că acest verset a fost mult subliniat ca fiind o perioadă de timp. Cuvântul “neam” n-are nici o legătură cu o perioadă de timp. Conform dicționarului Webster, are de-a face cu genealogiile, și derivă din cuvântul “generatus”

care înseamnă “a fi născut din”, și de asemenea are legătură cu cuvântul “genus” care înseamnă “rasă, neam”, “urmaș”. Este foarte important! Un exemplu va arăta semnificația acestui cuvânt. Bunicii sunt un neam (o generație), părinții alt neam, copiii lor sunt neamul următor, iar nepoții vor fi al patrulea neam. Vom arăta din Cuvântul lui Dumnezeu cum variază în timp astfel de neamuri.

În Matei 1:17 citim: “*Deci, de la Avraam până la David, sunt patrusprezece neamuri de toate;*”. Dacă urmărești timpul, este o perioadă de aproximativ 1000 de ani; împărțită la 14, vin cam 70 de ani pentru un neam. “*...de la David până la strămutarea în Babilon sunt patrusprezece neamuri;*” – dar numai aproximativ 400 de ani; împărțit la 14, vin cam 28 de ani. În al treilea rând, “*de la strămutarea în Babilon până la Hristos*”, aproximativ 600 de ani. Împărțit la 14 vin cam 42 de ani pentru un neam. Oricine poate verifica timpul alocat celor trei perioade menționate.

Acest verset din Scripturi ar trebui să ne învețe lecția: cuvântul “neam” (“generație” în Biblia engleză), nu vorbește despre un anumit număr de ani, așa cum s-a crezut. Dicționarul american “College” sugerează 30 de ani, cel german 33 de ani. Învățații (cărțurarii) biblici consideră călătoria de 40 de ani a lui Israel prin pustie ca fiind perioada de timp pentru un neam. Așa a fost, dar nu e obligatoriu să fie și acum la fel. De la Avraam la David, un neam a atins 70 de ani. Așa a fost, dar nu este obligatoriu să se repete. De la David la captivitatea babiloniană un neam a avut cam 28 de ani. Așa a fost, dar nu este obligatoriu să mai fie așa... Oricare ar fi perioada de timp, cuvântul înseamnă simplu “neam”. Are de-a face cu genealogiile. Copiii noștri alcătuiesc neamul următor, iar copiii lor pe celălalt, și așa mai departe.

Domnul vorbea evreilor, și i-a încredințat de faptul că urmașii lor, copiii lor, neamul lor va supraviețui. Nu i-au putut stârpi toate persecuțiile îngrozitoare și nici chiar camerele de gazare. Acum ei sunt înapoi, în țara lor natală, și conform făgăduinței Sale, Dumnezeu Își va avea calea Sa cu ei. Cuvântul “generație” se găsește numai în Biblia engleză. Nu se află în cea germană, rusă, sau în altele. Așa cum am văzut, în zilele Bibliei sensul era altul. Aceasta se confirmă în Gen. 5:1. Acolo citim: “*Iată cartea neamurilor lui Adam.*” În Geneza 6:9 spune: “*Iată care sunt urmașii lui Noe.*” În Geneza 11:10 se spune: “*Iată spița neamului lui Sem.*” În 1 Cronici 1:29: “*Iată sămânța lor:...*” Oricine poate citi acele pasaje și poate vedea că acest cuvânt a fost folosit într-un context referitor la genealogii, și niciodată referitor la vreo perioadă de 40 de ani.

Datorită faptului că acest cuvânt din Matei 24:34 a fost subliniat ca fiind o perioadă de 40 de ani, unii au și fixat datele, crezând că ultima generație a început în mai 1946. Alții socotesc din mai 1948, când Israelul a devenit o națiune. Dar ei aplică versetul care spune că timpul va fi scurtat din pricina celor aleși, și de aceea ajung pe la anii 86/87.

Așa cum am fost călăuzit să avertizez poporul lui Dumnezeu în legătură cu anii 1977 și 83/84, o fac din nou acum, în Numele Domnului. Cum s-a spus, cuvântul “generație” să fie citit simplu “neam” așa cum este, corect, în traducerea Lamsa. Vorbitorii limbii engleze trebuie să primească această clarificare. Noi așteptăm a doua venire a Domnului, care s-ar putea petrece în orice moment. În același timp nimeni să nu îndrăznească să pună o limită, răstălmăcind Matei 24:34. Acest punct să fie de acum clar tuturor. Noi credem că Domnul ar putea veni oricând. Dar nimeni nu știe cât timp avem noi. Dacă la sfârșitul lui '86 eu sunt aici, voi lăuda pe Domnul și-L voi sluji. Voi face la fel în '87, '88, '89, și '90, și așa mai departe. Noi să-L slujim pe Dumnezeu și să folosim timpul până ce vine Domnul. Credincioșii mesajului timpului de sfârșit își vor da seama cât este de necesară și de importantă această clarificare. Gândiți-vă doar ce tragedie ar fi, dacă cineva ar fi nevoit să declare Scriptura ca fiind neadevărată, după ce această perioadă de 40 de ani a trecut, doar pentru că acest cuvânt “generație” a fost înțeles greșit.

Oricine va insista în mod fanatic pe un anume an, împotriva unei cunoștințe mai bune de acum înainte, va răspunde în ziua judecății. Cei care totuși susțin ca pe absolutul lor punctul de vedere al “perioadei generației de 40 de ani”, s-ar putea să trebuiască să desființeze Scriptura, după ce timpul acesta va trece. De ce nu lăsăm noi timpul pe seama Celui Veșnic? Eu sunt sigur că toți copiii lui Dumnezeu vor fi mulțumitori pentru aceste câteva gânduri exprimate aici, și vor lua în considerare această problemă în duh de rugăciune.

Până în ziua de azi toate calculele și datele stabilite au fost greșite, și la fel se va întâmpla cu cele ce vor mai urma, inclusiv și cu teoria celor 40 de ani. Noi trebuie să ne dăm seama că este doar părerea învățaților și nu o învățătură profetică sau apostolică. Matei 24:34 vorbește despre evrei ca neam.

În ciuda lucrului la traduceri și a multor altor activități, am putut întreprinde un număr de călătorii anul acesta. S-ar putea scrie o carte despre ceea ce a făcut Dumnezeu. După slujba din Liban, Egipt, Iordania și Siria Domnul a deschis ușile în jurul golfului arab. În timpul ultimei mele călătorii în Golf, am auzit mărturia remarcabilă a unui profesor care a mers la biblioteca americană din această țară islamică. Spre surprinderea lui, a găsit acolo broșura mea “*Crede numai pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL.*” După ce a citit-o a fost convins de adevăr și m-a invitat. El și-a prezentat mărturia în prezența a 300 de oameni – această mărturie a avut un impact teribil asupra ascultătorilor.

Dacă noi credem că acest mesaj este chemarea finală, atunci aceasta trebuie să ajungă la marginile pământului pentru ca ultimul ales să o audă. Domnul își cheamă poporul afară din toate neamurile, limbile, și semințiile. Cu toată umilința pot spune că El m-a folosit după ce fratele Branham a fost luat în slavă, ca să duc acest mesaj în toată lumea. Aș vrea să vă mulțumesc tuturor celor care mi-ați arătat dragostea și ospitalitatea atunci când am vizitat țara voastră. Vă rog amintiți-mă și pe mine în rugăciunile voastre așa cum a spus și Pavel în Romani 15:30: *„Vă îndemn dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Hristos și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine.”*

De-a lungul anului 1986 vă urez binecuvântările lui Dumnezeu.

Din însărcinarea lui Dumnezeu,

fr. Frank